

обыкновенно проявление въ характеръ-тъ, както евангелско-то обращеніе (къмъ Бога), може да е постепенно и частно, или непосредственно, всецѣло, и абсолютно. Ный влизамы днесъ въ единъ домъ който ся развеселява отъ радостны-тъ разговоры на дѣцата, дѣто всякой членъ на семейство-то има усмыхкѣ отъ животъ, здравіе и радость. Слѣдъ едижъ седмицѣ може да ны повыкаты да отидемъ въ сѣщый-тъ домъ, и да влѣземъ въ него, защото пѣсни-тъ и музика-та на прѣдишнѣ-тъ седмицѣ сѣ утихнали. Ще усѣтимъ рѣкѣ-тъ на сильный-тъ че трепери въ нашѣ-тъ, и не ще видимъ забулено-то лице на онаѣ която иска да скрие любовь-тъ и скръбъ-тъ си отъ свѣтъ-тъ. Тогазы ще ся испълни Писаніе-то което казва: “Прѣди да ся помръчи слънце-то и видѣло-то . . . и звѣзды-тъ, и ся вържатъ облацы-тъ слѣдъ дъждѣ-тъ. Когато стражы-тъ на кѣщѣ-тъ ще треперятъ, и крѣпки-тъ мѣжіе ще ся прѣгърбятъ, и които мѣлятъ ще прѣстанятъ, и на тѣзи които гледатъ прѣзъ прозорцы-тъ ще имъ стане тъмно: Защото чело-вѣкъ отхожда въ вѣчный-тъ си домъ, и сѣ-тующы-тъ обыкалятъ улицы-тъ.” (Еккл. 12; 2 — 5). Тойзи не е сѣщый-тъ домъ на прѣдишнѣ-тъ седмицѣ, но другъ. Име-то на вратѣ-тъ не е проявлено; мѣстны-тъ отношенія сѣ сѣщы-тъ; околны-тъ дървета